

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:3

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr Joh. C. Breen, Amsterdam; Dr K. Fernhout, Vroeland; Prof. Dr F. W. Groshede, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. Lindboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr J. C. Rullmann, Utrecht; J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijss, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; E. Visser, Arnhem; Dr D. H. Th. Vollenhoven, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:
Prof. Dr V. HEPP, Van Broestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 30000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling
Voor 't Buitenland en Ned-Indië f7.50 per jaar.
Advertentiën: 25 ct p. regel. — Losse nummers f0.15.

INHOUD: Uit de Schrift: Gezag en ervaring (Matth. 3:14). — Kerkelijk Leven: Synode-indrukken XVIII. — Poeschouw — De Synode van Assen. — Kerknieuws. — Advertenties.

UIT DE SCHRIFT.

Gezag en ervaring.

Doch Johannes weigerde hem zeer.
Matth. 3:14.

Zoo sprak eens Johannes: ik ben niet geschikt Jezus de sandalen los te maken... En toen Jezus kort daarna bij hem kwam en zeide: Johannes, doop uw Messias, — toen heeft hij bewezen, dat deze belijdenis geen gelegheden, maar een verlegenheidswoord geweest was. Hij weigert. Hij weigert bij herhaling. Hij weigert aanhoudend, zooals de grondtekst bewijst. En wij begrijpen dat wel. Maar wij mogen het daarom nog niet goedkeuren. Zijn hart spreekt wel; maar het hart, het gevoel heeft niet te beslissen. Jezus moet beslissen. Tot hem mag niemand ooit „neen“ zeggen; hij heeft altijd recht op „ja, ja“. Ja, bij herhaling. Ja, ook al begrijpen we Hem niet in Zijn verlangens en geboden.

Maar Johannes zegt: neen. Moet de mindere den meerdere doopen? Die doopt, bedient het ambt; en die gedoopt wordt, erkent het. De dooper treedt op als de meerdere, de gedoopte als de mindere. Kan dat wel? Christus is toch de meerdere? Hij moet zegenen, maar niet gezegend worden. Hij moet doopen met Geest en vuur, maar niet gedoopt worden, vindt Johannes.

Nu denken we aan den brief aan de Hebreërs. Daar gaat het over de ontmoeting van Abraham met Melchizedek. Daarbij bleek Melchizedek de meeste en Abraham de minste. Want Melchizedek zegende Abraham, die voor hem neerknielde; en — de man die zegen is immers meer dan die gezegend wordt? En — Abraham gaf aan Melchizedek de „tienden“ van den behaalden buit. En wederom — iemand, die de tienden aanneemt is de meeste, en die ze opbrengt is de minste. Nu ziet de Hebreërsbrief daarin iets hoogers: in Abraham en Melchizedek was een ontmoeting van Aäron en Christus. Aäron is Abrahams zoon; toen Abraham de meerderheid van Melchizedek erkende, toen erkende dus ook reeds Aäron, dat Melchizedek meerder was, dan hij ooit zou zijn; en dat Melchizedeks priesterschap het zijne overtrof. En omdat nu Melchizedek type van Christus is, daarom heeft het priesterschap van Aäron reeds gebukt gelegen voor den beteren priester naar Melchizedeks orde, dat is voor den Christus.

De Dooper heeft den brief aan de Hebreërs nooit gelezen. Maar gedachten als hierin vertolkt zijn, heeft ook zijn geest uitgebroed. Hij was een Aäronskind, zowel van vaders als moederszijde. Maar hij heeft in de woestijn gezien, dat Aärons priesterschap in der eeuwigheid niet kan verlossen. Hij heeft ook den priesterdienst van Aärons orde niet begreep. En nu staat daar bij den Jordaan Johannes tegenover Jezus. Twee familieleden ontmoeten elkander. Ja, maar ook: Aäron en Melchizedek ontmoeten elkander. En weer knielt Aäron. Hij zegt wederom: gij zijt de meerdere. Zegen mij, gij zijt de meeste. Ik moet u niet doopen, gij moet het mij doen. De meerdere moet den mindere zegenen...

Maar dit ontmoet ons: terwijl Johannes, de Aäroniet, de meerderheid van den Christus belijdt, daar komt hij in hetzelfde uur tot ongehoorzaamheid. Hij weigert. Hij weigert sterk. Hij erkent de meerderheid, hij vraagt om den zegen en knielt voor den Meerdere dan Melchizedek. Maar tegelijk wordt hij dienstweigeraar. Hij geeft de tienden niet af. Want de gehoorzaamheid geven, dat is: de tienden geven.

Leer hiervan, o mensch, een diepe les. Johannes is verslagen om de grootheid van Christus; maar hij wil in dit critieke oogenblik de vraag van meerderheid en minderheid ten deele uit zich-

zelf beslissen. En dat brengt hem tot die smartelijke ironie, dat hij in hetzelfde oogenblik de mindere wil zijn en alle tienden geven wil, en tegelijk de mindere niet wil zijn en den tol der volstrekte onderwerping weigert. Hij weigert zeer. Het is dienstweigerend onder dienstbelijdenis. En deze tragische verwarring leert ons: dat Christus' gezag niet zoo klein is, als wij dat gezag ervaren en doorzien. Christus' gezag gaat boven onze ervaring uit en daartegen in, als het moet. Onze ervaring kan uit zichzelf geen profetie vervullen; noch de typische ontmoeting van Abraham en Melchizedek in vrome naïviteit herhaling geven zonder bederf en bezoedeling. Met de ervaring „zonder meer“ geven wij als vroomheid uit wat inderdaad is een tegenstrijdigheid en een vergissing. De ervaringschristen belijdt wel de dienstbaarheid, maar weigert toch den dienst, als hij uit zichzelf zijn plaats tegenover Christus bepalen wil. Niet onze ervaring spreekt het rechte oordeel over den Christus, maar de Christus spreekt het rechte oordeel over onze ervaring; want de tienden geven, dat is gezegend worden, en dat alleen.

K. S.

Verbetering. In het nr van verleden week stond, kolom 1, al. 4: Maar ook dan nog BLIJFT de tekst volop arbeid aan. — Lees voor „blijft“: „geeft“.

In kolom 2, regel 6 v.b., stond: het altaar der liefde „ontwennen“. Lees: het altaar der liefde „vullen“.

K. S.

KERKELIJK LEVEN.

Synode-indrukken.

XVIII.

Nogmaals: de Openingsrede.

Het zal bevreemding hebben gewekt, dat wij wel de rede, waarmee Dr Fernhout de Synode heropende, luide prezen, maar geen enkele passage zelfs er uit citeerden.

Wij deden dit in de onderstelling, dat zij in haar geheel zou worden opgenomen in het Synode-verslag.

Nu dit niet is geschied, haasten wij ons haar hier in extenso op te nemen.

Bij de tweede heropening van de zittingen dezer Buitengewone Generale Synode onzer Kerken roep ik u een hartelijk welkom toe.

Hoe zou ik wenschen, dat het ook een blij had kunnen zijn.

Doch reeds het feit, dat een derde samenkomst der Synode noodig bleek, bewijst, dat het „stormen stillende“ Woord des Heeren, waarom wij reeds in de eerste zoo vurig smeekten, nog altoos niet gesproken werd en dat de verzekering: „Wij staan voor moeilijke tijden“, waarmee de assessor de tweede zitting sloot, geen al te sombere voorspelling was.

Schoon er aanvankelijk gedurende enkele weken eenige hoop, dat een nieuwe moeilijkheden ons dwingen zouden nogmaals een beroep te doen op de gastvrijheid van Assen's Kerk, toen eerst de classis Zaan-dam heropening der zittingen aanvroeg en later, nadat een droef verloop van de zaak die haar daartoe drong, deze aanvraag deed vervallen, gelijk verzoek van de classen Haarlem en Bolsward inkwam, oordeelde uw moderamen, in overleg met uw commissie van advies, een derde samenkomst der Synode noodzakelijk en het groot aantal ingekomen stukken van broeders en zusters, die zich over één of meer uwer beslissingen bezaagd gevoelen, bewees hoe gewenscht en noodig, ook afgezien van de nog hangende geschillen, een heropening onzer zittingen was.

Neen, de storm heeft zich nog altoos niet gelegd en de afgebeden vrede keerde nog altoos niet weer.

Bij al onze Kerken, met uitzondering van een tweetal, vonden — het mag met blijdschap en met dank aan onzen God geconstateerd — de uitspraken en beslissingen der Synode vollen en hartelijken weerklank. Niet één der Kerkeraden buiten dien van Zandvoort heeft er ook maar aan gedacht het voorbeeld van Amsterdam-Zuid te volgen.

Toch was die een meer dan onze liefde had gehoopt en geboden.

En daarnaast bedroefden en verontrustten de bedenkingen en bezwaren, de protesten en het verzet van tal van ambtsdragers en gemeentelieden, die met beroep op Kerkenorde, Belijdenis en H. Schrift weigerden de beslissingen der Kerken te aanvaarden.

In den stroom van bezwaarschriften komen zij der Synode thans vragen herroeping of herziening harer dogmatische en kerkrechtelijke uitspraken of anderszulk een gewijzigde toepassing en uitvoering daarvan, dat nog feller strijd en nog grooter scheuring worde voorkomen.

En daarmee, broeders, staan wij voor een niet minder ernstige taak dan aan het begin onzer eerste zittingen.

Afwijzen mogen en willen wij haar niet, wij wij niet te heerschen, maar te dienen hebben; wij wij — mogen wij ook al onze besluiten genomen hebben voor het aanzicht des Heeren, in gebondenheid aan Zijn heilig Woord en in liefde tot den vrede en den ophouw Zijner Kerken — ons toch onzer zwakheid en feilbaarheid en der onvolkomenheid van al onzen arbeid ten volle bewust zijn; en wij wij begeeren, dat de groote Oppertor ook door onzen dienst de liefdevolle zorg van Zijn hart voor elk der schapen van Zijn kudde verheerlijke.

Welk een vreugde zou het voor ons zijn, als het ons gegeven werd, tot welk offer dan ook, behalve dat eener goede consciëntie voor God, een weg te vinden, die allen bevredigde en leidde tot herstel van den zoo jammerlijk gestoorde vrede.

Wij willen deze begeerte in geen enkel opzicht en tegenover niemand het zwijgen opleggen. Doch wij zullen hebben te waken, dat zij ons niet verleide de vermaning des Woords te vergeten, dat wij eerst de waarheid en daarna den vrede zullen liefhebben.

Sta ons daartoe bij al onze beraadslagingen en besluiten helder voor ogen wat bij de worsteling der geesten, die onze Kerken in beroering bracht, de inzet is.

In geding is, gelijk wij van meet af verstonden en gelijk — naarmate de gedachten der harten openbaar werden — met den dag duidelijker bleek, niet maar de exegese of ook de opvatting van een enkel beeld der Heilige Schrift, maar de verhouding der bijzondere openbaring tot de organen, door wie en tot het menschelek milieu waarin ze ons werd gegeven en daarmee de volstrekte autoriteit en het absoluut gezag der Heilige Schrift.

En op dit punt mag en kan ons antwoord op alle eisch en elke bede om toegankelijkheid, op straffe van ontroef aan Hem, Die het hoofd Zijner duur gekochte kerk is, geen ander zijn dan een onverzettelijk „non possumus“.

Het was om U en mijzelf dat bij den aanvang van onzen arbeid te herinneren, dat ik voorlas den Brief onzes verheerlijkten Konings, den Heilige en Waarachtige, onder Wiens oog wij ons werk hier verrichten zullen, aan de Kerk van Philadelphia.

Wat Hij bij deze Kerk, gelijk bij schier elk der zeven klein-Aziatische Kerken zocht, was voor alles trouw aan Zijn Woord. En ofschoon Hij al haar werken zegt te weten en de toon, waarop Hij dit betuigt, ons verzekert, dat zij Hem alle oorzaak gaven van lof, prijst Hij haar toch slechts om dit eene, dat zij Zijn Woord bewaarde.

Dit eene was meer in Zijn oog dan al het overige. Meer, zooals de wortel meer is dan de stam.

Omdat het al het overige in zich sloot; omdat ze Zijn Woord bewaarde als Zijn Woord; omdat ze er in lief had en ophief, en beled en niet verloochenen wilde Zijn Naam.

Zoeken wij bij al onze beraadslagingen en besluiten dezen hoogsten lof onzes Konings.

Zoo het bewaren van Zijn Woord ook bij ons het bewaren en belijden is van Zijn Naam, zoo in den band aan het Woord ook bij ons bindt en trekt de band aan Hem Zelf in den Heiligen Geest, zoo in de liefde tot het hoofd ook de liefde tot het lichaam en zijn leden werkt, zullen beide, de waarheid en de vrede, zullen zij ook in juiste orde en verhouding haar volle recht ontvangen.

En zoo het dan door onzen arbeid ook geen volle vrede onder ons worden mocht en de stroom van verwijten en beschuldigingen waaraan de in Synode vergaderde Kerken en die haar vertegenwoordigen tot dusver bloot stonden, mocht aanhouden, zullen we, terwijl de goedkeuring des Heeren in een goede consciëntie ons troost over de critiek der menschen, bedenken, dat het Woord, Hetwelk we te bewaren kregen, een woord der lijdzaamheid is. Het woord Zijner lijdzaamheid is: niet door in lijdzaamheid te bewaren, en al wie het bewaart roepend om in lijdzaamheid te volgen het voorbeeld van Hem, Wiens Naam zij er in liefhebben.

te Groeninge,
el, te Noord-
m G. Veenen-
m, te Nieuwen

en.
m.
nk, te Jutrup-

mpagnie.
onoord: cand.

m 2.
k
en is de heer
d te Kampen,
en toegelaten

L. W. Polman,
en C. v. d.

te

Lisse.

RK.

aan.

elingen.
land.

te Ophuesden.

ten te Noord-

z.

rcapelle.

Sc.

„De Reformatie“,
eel sympathie dit
gen, wilt ook uw
ADVERTENTIËN
ig zenden. „

isje naar
Haag

thoofs de moeib-
n zich een goede
een degelijk
wil aanschaffen.
(ruim 100 stuks
rootere werken,
wat hij wensch-
nkoop reiskosten
toed en garantie
nagekomen.

RIPPEN

Huis Mannborg
er Mij „Toonkunst“
at 42, DEN HAAG-
n op aanvrag-
ng franco.